

Arrest

nr. 200 701 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaring op 27 augustus 2015 België is binnengekomen, samen met zijn minderjarig kind A., diende op 31 augustus 2015 een asielaanvraag in. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 22 december 2015 België is binnengekomen, samen met haar twee minderjarige kinderen I. en S., diende op 22 december 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 december 2016 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekend schrijven van 16 december 2016 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 31/08/2015
Overdracht CGVS: 21/03/2016*

U werd op 12 september 2016 van 08.55u. tot 17.36u. gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, meester DELGRANGE, Pauline loco meester HENRION, Valérie, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bagdad te Irak op 27 augustus 1977. U heeft heel uw leven in Bagdad gewoond, eerst in het ouderlijk huis in de wijk Al Kifah, daarna bent u verhuisd naar de wijk Al Zafraniya. Na uw huwelijk bent u zelfstandig gaan wonen in de wijk Al Zafraniya. Uw ouders, broers en zussen wonen nog altijd in deze wijk. U bent van de soennitische geloofsstrekking en u bent Arabier, behorend tot de stam (ashira) Al Zubaidi. U bent gehuwd met A.H.D.A. (OVnr. (...)). Zij is eveneens met u naar België gevlucht.

Uw vader is inmiddels gepensioneerd en was in zijn beroepsleven een politieagent. Drie van uw broers zijn ook politieagent en één broer zit bij het leger. U bent afgestudeerd als elektricien aan het Hoger Technisch Instituut van Bagdad. In 2004 bent u begonnen met werken voor het Ministerie van Volksgezondheid als elektricien in de wijk Wazeriya. U bent tevens in 2004 van start gegaan bij een restaurant in de wijk om uw salaris aan te vullen.

In september 2014 ging u aankopen doen voor het werk met de bedrijfswagen. U werd door drie mannen staande gehouden en onder schot werd u verteld dat u ander werk moest gaan zoeken.

Op 23 oktober 2014 vond er een bomaanslag plaats. Onder een bedrijfswagen die werd gebruikt om u en de directeur naar huis te rijden werd een kleefbom geplakt. Vlak na het weggrijden kwam de auto tot ontploffing. De chauffeur overleed, maar u kwam er met wat lichte verwondingen van af.

In december 2014 werd u overgeplaatst naar R. medisch centrum in de al Zafraniya wijk. U werd tevens bevorderd tot de functie van Adjunct van de administratief directeur.

Op 6 augustus 2015 werd u met de dood bedreigd door K.H.A. en A.Y. K.H.A. werkte als beveiligingsmedewerker bij het R. medisch centrum, maar was 17 dagen niet naar zijn werk gekomen en naderhand omwille daarvan ontslagen. K.H.A. werkte eveneens voor een sjiitische militie en achtte u verantwoordelijk voor zijn ontslag. Hoewel u als Adjunct van de administratief directeur verantwoordelijk was voor de tijdsregistratie van het personeel, gebeurde de aanwezigheidsregistratie geheel automatisch met een machine met vingerafdrukherkenning. Ook in de ontslagbrief wordt uw naam nergens genoemd.

Op 8 augustus vond er een bomaanslag op uw huis plaats. Hoewel uw vrouw en kinderen thuis aanwezig waren vielen er geen gewonden.

Op 11 augustus 2015 verliet u Bagdad. U bent met het vliegtuig van Bagdad naar Erbil gegaan. Van daaruit heeft u de bus genomen naar Turkije. Op 13 augustus 2015 kwam u in Izmir aan. Op 21 augustus 2015 bent over de zee naar Griekenland gereisd, waarna u via de Balkanroute België heeft bereikt op 28 augustus 2015. Op 31 augustus 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

Uw broer: A.M.M.M.S. (OVnr. (...)) en uw neef: A.H.A.A. (OVnr. (...)), hebben ook in België asiel aangevraagd in 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, uw woonstkaart, uw militaire kaart, twee werkbadges van het Ministerie van Volksgezondheid, een medisch attest, een gerechtelijk dossier van vier pagina's, een bevestiging van uw overplaatsing en uw diploma.

Van de volgende documenten legde u een kopie neer: uw rantsoenkaart, een attest van tewerkstelling bij het Ministerie van Volksgezondheid en twee documenten omtrent het ontslag van K.H.A.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich beroept op vervolgingsfeiten ingevolge uw dienstbetrekking bij het Ministerie van Volksgezondheid (gehoorverslag CGVS, dd. 12/9/2016, p. 13-14). De vervolgingsfeiten die u meent te hebben ondergaan behelzen twee aparte gebeurtenissen. In 2014 werkte u bij het Instituut voor Voedselonderzoek in de wijk Wazeriya. De incidenten die zich toen hadden voorgedaan zouden betrekking hebben op uw eigen dienstbetrekking bij het Ministerie van Volksgezondheid. Onbekende personen wilden dat u zou stoppen met werken aldaar (CGVS, p. 13). Na de incidenten die zich daar zouden hebben voorgedaan werd u overgeplaatst en werd u bovendien bevorderd tot Adjunct van de administratief directeur van het R. medisch centrum in al Zafraniya. De problemen die u hier ondervond hadden te maken met de ongewettigde afwezigheid van een medewerker, met de naam K.H.A., die blijkbaar ook lid is van een sjiiitische militante groepering en die u verantwoordelijk hield voor zijn ontslag (CGVS, p. 17). Gevraagd naar de mogelijke betrokkenheid van deze K.H.A. bij de eerdere incidenten in Wazeriya, geeft u aan dat ze volledig los van elkaar staan (CGVS, p. 17). De aard van de verschillende incidenten doet dit tevens ook vermoeden.

Afgezien van de geloofwaardigheid van de incidenten die zich in Wazeriya hebben plaatsgevonden en uw rol daarin, zijn deze van dien aard dat er geen toekomstgericht risico meer bestaat op herhaling van vervolgingsdaden. U bent immers overgeplaatst naar een andere dienst en ook uw takenpakket is substantieel veranderd, zodanig dat er voor uw vermeende belagers geen motief meer kan zijn om u nog te willen vervolgen. Het feit dat u op een geheel andere locatie werkzaam bent, geeft ook aan dat uw vermeende belagers zelfs niet kunnen weten waar u nu werkt. Er is ook geen motief voor hen om dit nog te achterhalen, want het feit dat u niet meer in Wazeriya werkzaam bent toont voor hen tevens aan dat u kennelijk met hun eisen heeft ingestemd.

Hoewel er bezwaarlijk nog sprake kan zijn van een toekomstgericht risico op vervolging, zijn de gebeurtenissen op zichzelf weinig plausibel. Uw loon was duidelijk te weinig om van te leven, ondanks het feit dat uw vrouw ook een dienstbetrekking had. Daarom zag u zichzelf verplicht om naast uw reguliere dienstbetrekking ook nog in een restaurant te gaan werken (CGVS, p. 6). Toch zou u dezelfde privileges genieten als de algemeen directeur. De auto die tot ontploffing werd gebracht was immers bedoeld om u en de directeur van en naar het werk te rijden (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met het feit dat wellicht niet u maar de directeur het doelwit vormde, weerlegt u dit vermoeden door te stellen dat de directeur op dat moment in Jordanië was (CGVS, p. 15). Gevraagd naar uw aangifte bij de politie, geeft u aan dat u geen aangifte heeft gedaan omdat het geen nut heeft (CGVS, p. 15-16). U was echter in functie op beide momenten en de bomaanslag ging gepaard met veel materiële schade aan overheidseigendommen en er viel een dode bij te betreuren (CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat de overheid zich niks zou aantrekken van deze incidenten, temeer de overheid zelf werd gevisieerd. Ook blijkt uit uw verklaringen dat iedereen zonder enige vorm van controle bij de auto van de directeur kon komen, wat gezien de veiligheidssituatie in Bagdad vreemd te noemen is. Geconfronteerd met de geringe plausibiliteit van uw verklaringen, geeft u aan dat het afschermen van de parkeerplaats voor de auto van de directeur zou verhinderen dat studenten nog hun nabijgelegen faculteit zouden kunnen bereiken (CGVS, p. 19). Geen van uw verklaringen, na confrontatie met de geringe plausibiliteit ervan, kunnen het gebrek aan geloofwaardigheid herstellen. Uw eigen gedrag is vervolgens ook tegenstrijdig met uw beweringen, want u doet vervolgens wel aangifte van alle gebeurtenissen tezamen na de incidenten met K.H.A.. Incidenten die duidelijk moeilijker te objectiveren zijn en los staan van hetgeen zich in Wazeriya zou hebben voorgedaan (CGVS, p. 11-12). Nergens wordt in het gerechtelijk dossier de naam K.H.A. genoemd, terwijl hij overduidelijk uw belager is. De geringe coherentie van uw asielrelaas, de vaagheden, lacunes en hiaten in de documenten die uw asielrelaas zouden moeten staven doen het CGVS concluderen dat er geen enkel geloof aan uw asielrelaas gehecht kan worden.

Daarboven is het geenszins overtuigend dat u zou zijn overgeplaatst omwille van de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt. U wordt tenslotte bevorderd naar een nieuwe functie, met een gewichtiger takenpakket en navenant loon en u komt dichterbij huis te werken (CGVS, p. 6).

Uw medisch attest geeft ook geen enkel betrouwbaar inzicht in de vervolgingsfeiten die zich zouden hebben voorgedaan. Het attest is opgesteld op 16 augustus 2015, terwijl de feiten dateren van 23 oktober 2014. Nergens in het document wordt er vervolgens uitleg gegeven over de behandeling die u heeft ondergaan, noch de verwondingen die u zou hebben opgelopen (CGVS, p. 10).

Vorst kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich bij het R. medisch centrum zouden hebben voorgedaan. U kan op geen enkele manier verantwoordelijk worden gesteld voor het ontslag van K.H.A.. Hij is zelf 17 dagen onwettig afwezig (CGVS, p. 17). Zijn aanwezigheid wordt geregistreerd met een vingerafdruk herkenningmachine (CGVS, p. 18). Uw naam stond niet onder zijn ontslagbrief, noch bent u diegene die over arbeidscontracten handelt (CGVS, p. 10-11). Ook is uw functie duidelijk minder hoog dan u doet uitschijnen. U kreeg tenslotte een reprimande van uw leidinggevende, omdat u nagelaten had om afval in de nabijheid van het medisch centrum op te ruimen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met het feit dat K.H.A. geen enkel motief kan hebben om specifiek u te viseren, geeft u aan dat hij boos is op u omdat u ervoor gezorgd zou hebben dat hij geen inkomen meer heeft. Gegeven uw verklaringen dat K.H.A. ook een dienstbetrekking had bij een sjjiitische militante groepering, kan er van dat motief zelfs geen sprake zijn, omdat leden van de sjjiitische milities naar Iraakse normen zeer goed worden betaald (zie administratief dossier: Rekrutering door Popular Mobilization Units). Vervolgens geeft u voorbeelden uit het nieuws in Irak dat militieleden zonder reden mensen vermoorden (CGVS, p. 18-19). Naderhand geeft u ook aan dat u vreest dat uw zoon ooit ontvoerd gaat worden, en dat hij ondanks het betaalde losgeld vermoord gaat worden (CGVS, p. 20). Ofschoon u meent een vrees te moeten koesteren voor daden van vervolging, blijkt uit niets dat er zich vervolgingsfeiten hebben voorgedaan, noch dat er redenen zijn om aan te nemen dat er een daadwerkelijk risico bestaat dat er in uw specifiek geval daden van vervolging zich zouden kunnen voordoen in de toekomst. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten dienen enkel ter staving van uw identiteit en plaats van herkomst, waarover er geen twijfel bestaat. De authenticiteit van uw gerechtelijk dossier kan niet vastgesteld worden. De vele lacunes en het vrijblijvende karakter van uw gerechtelijk dossier doen enkel vermoeden dat het hier om vervalste documenten gaat en versterken in dat opzicht de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland (zie administratief dossier: COI Focus Irak, Corruptie en documentenfraude).

Overigens zijn uw broer: A.M.M.M.S. (OVnr. (...)) en uw neef: A.H.A.A. (OVnr. (...)), inmiddels naar Irak teruggekeerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde.

Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad.

Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 22/12/2015
Overdracht CGVS: 21/03/2016*

U werd op 12 september 2016 van 13.37u. tot 15.00u. gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, meester DELGRANGE, Pauline loco meester HENRION, Valérie, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bagdad te Irak op 23 november 1984. U heeft heel uw leven in de wijk Al Zafraniya gewoond in Bagdad, eerst in uw ouderlijk huis en na uw huwelijk bent u er zelfstandig gaan wonen. U heeft één broer en één zus. Uw ouders en uw broer wonen nog altijd in deze wijk. Uw zus woont in de wijk Al Dora in Bagdad. U bent van de soennitische geloofsstrekking en u bent Arabier, behorend tot de stam (ashira) Al Taie. U bent gehuwd met A.H.M.M.S. (OVnr. (...)). U bent samen met hem naar België gevlucht.

Uw vader is inmiddels gepensioneerd en was in zijn beroepsleven een militair. Uw vader werd oneervol ontslagen uit het leger onder het regime van Saddam Hussein. Drie van uw schoonbroers zijn politieagent en één schoonbroer zit bij het leger. U was zelf sinds 2002 werkzaam bij het Electronisch Industrieel Bedrijf. Uw normale loon bedroeg 350.000 dinar, maar de laatste tijd was er weinig werk en is uw loon teruggezakt naar ongeveer een derde van dat bedrag. In 2004 is uw echtgenoot begonnen met werken voor het Ministerie van Volksgezondheid als elektricien in de wijk Wazeriya. Hij was tevens in 2004 van start gegaan bij een restaurant in de wijk om zijn salaris aan te vullen.

In september 2014 werd uw echtgenoot tijdens diensttijd door drie mannen staande gehouden en werd hem verteld dat hij ander werk moest gaan zoeken.

Op 23 oktober 2014 vond er een bomaanslag plaats, waarbij uw echtgenoot bij betrokken was. De chauffeur overleed, maar uw echtgenoot kwam er met wat lichte verwondingen van af.

In december 2014 werd uw echtgenoot overgeplaatst naar R. medisch centrum in de al Zafraniya wijk. Hij werd tevens bevorderd tot de functie van Adjunct van de administratief directeur.

Op 6 augustus 2015 werd hij met de dood bedreigd door een voormalig medewerker van het R. medisch centrum. Uw echtgenoot had hem kort daarvoor ontslagen omwille van zijn onwettige afwezigheid.

Op 8 augustus vond er een bomaanslag op uw huis plaats. Hoewel u en de kinderen thuis aanwezig waren vielen er geen gewonden.

Op 11 augustus 2015 verliet u Bagdad. U bent met het vliegtuig van Bagdad naar Erbil gegaan. Van daaruit heeft u de bus genomen naar Turkije. Op 13 augustus 2015 kwam u in Izmir aan. Op 21 augustus 2015 bent over de zee naar Griekenland gereisd, waarna u via de Balkanroute België heeft bereikt op 28 augustus 2015. Op 31 augustus 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

Uw schoonbroer: A.M.M.M.S. (OVnr. (...)) en uw neef: A.H.A.A. (OVnr. (...)), hebben ook in België asiel aangevraagd in 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. Aangezien uw echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag de erkenning van vluchteling en de status van subsidiair beschermde niet kan worden toegekend, dient te worden besloten dat u er evenmin in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit hoofde hiervan is de beslissing van uw echtgenoot ook voor u van toepassing. Deze beslissing luidt als volgt:

[idem motivering bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 1, (A) van het Vluchtelingenverdrag;*
- artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 3 van het EVRM;*
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ("gebrek in de motivering");*
- artikel 26 van het koninklijk besluit van 1 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;*
- "het algemeen beginsel van voorzichtigheid";*
- "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".*

Verzoekers betwisten de beoordeling van de commissaris-generaal en gaan in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen.

(1) Verzoekers voeren vooreerst aan dat zij een vrees voor vervolging hebben omwille van verzoekers werk op het Ministerie van Volksgezondheid. Zij stellen vast dat de commissaris-generaal geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat dergelijke vervolgingsgrond niet kan bestaan in Bagdad of geminimaliseerd dient te worden. Er dient te worden onderzocht welke reële gevaren deze vervolging kan inhouden voor verzoekers, doch verschillende aspecten van verzoekers asielaas werden volgens verzoekers niet nader onderzocht. Zo werd niet onderzocht of verzoekers vervolgers de sjiitische milities betroffen en of verzoeker door de grote aanwezigheid van sjiitische milities in Bagdad geen “*groter gevaar*” liep om vervolgd te worden.

(2) Verzoekers voeren aan dat het “*niet logisch*” lijkt dat verzoekers belagers louter omwille van diens overplaatsing naar een andere functie en de verandering van zijn takenpakket, geen motief meer zouden hebben om verzoeker te vervolgen, daar het “*hoogst waarschijnlijk*” is dat zijn belagers verzoeker persoonlijk wouden viseren. Aldus menen verzoekers dat “*het alleen overgeplaatst worden van één dienst naar de andere doet de bedreiging niet verdwijnen*”. De commissaris-generaal reikt geen elementen aan waaruit blijkt dat de vervolging niet opnieuw zou plaatsvinden. Gezien verzoeker steeds op hetzelfde adres is blijven wonen, kunnen zijn belagers nagaan waar verzoeker woont. Aldus lopen verzoekers nog steeds gevaar. Verzoekers menen verder dat de commissaris-generaal niet motiveert omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaas.

(3) Verzoekers voeren verder aan dat de motivering van het commissaris-generaal beperkt blijft tot de stelling dat verzoekers relaas omtrent zijn vervolging omwille van zijn werk bij het Ministerie van Volksgezondheid weinig plausibel is, maar dat geen duidelijke vaagheden, lacunes of hiaten worden vastgesteld. Zij voeren verder aan dat de plaatselijke autoriteiten zoals de politiediensten steeds vaker geïnfiltrerd zijn door milities en andere gewelddadige groeperingen, waardoor slachtoffers zich steeds moeilijker tot de autoriteiten kunnen wenden indien zij gevaar lopen. De Iraakse autoriteiten blijven bovendien altijd “*bijzonder passief*” in geval van aangiftes van ernstige incidenten. Verzoekers stellen dat zij hieromtrent geen bewijs kunnen leveren, doch verwijzen naar algemene informatie hieromtrent. Zij voeren tevens aan dat het door verzoekers neergelegde gerechtelijk dossier onvoldoende werd geanalyseerd, daar de commissaris-generaal enkel stelt dat de naam van de collega van verzoeker er niet in voorkomt.

(4) Wat betreft de motivering omtrent het door verzoekers neergelegde medische attest, wijzen verzoekers erop dat verzoeker reeds tijdens het CGVS-interview heeft uiteengezet dat dit attest *a posteriori* werd aangevraagd, doch dat het de verwondingen betreft opgelopen naar aanleiding van de vervolgingsfeiten. Dit kan volgens verzoekers de authenticiteit van het attest niet ondermijnen.

(5) Verzoekers volharden in hun vrees voor vervolging omwille van K.H.A. Het feit dat de naam van verzoeker niet vermeld staat in diens ontslagbrief, vormt geen element dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaas ondermijnt: “*het is immers logisch dat in officiële administratieve documenten geen abusieve motieven (die niet objectief zijn) zouden worden opgenoemd. In ontslagbrieven wordt nooit een verantwoordelijke aangeduid ook al is er effectief een verantwoordelijke*”. Verzoekers voeren bovendien aan dat verzoeker niet verantwoordelijk hoefde te zijn voor de arbeidscontracten om betrokken te zijn geweest in het ontslag van zijn collega. Bovendien merken verzoekers op dat “*niet alleen personen met een lage functie een reprimande krijgen voor het niet opruimen van afval op een bepaalde plaats*”.

(6) Wat betreft de motivering omtrent verzoekers documenten, merken verzoekers op dat het onvoldoende is om louter op basis van landeninformatie met betrekking tot corruptie alle Iraakse documenten uit te sluiten van analyse. Bovendien wijzen zij erop dat de authenticiteit van verzoekers documenten omtrent zijn tewerkstelling niet in vraag worden gesteld.

Verzoekers wijzen er verder op dat verzoeker ernstige verwondingen heeft overgehouden aan de bomaanslag op zijn huis op 8 augustus 2016. Hiervan werd een medisch attest opgevraagd.

Verzoekers voeren aan dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging hebben omwille van het werk van verzoeker en omwille van hun religieuze overtuiging. Zij geven verder een korte theoretische uiteenzetting omtrent het voordeel van de twijfel.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus betwisten verzoekers na een korte theoretische toelichting het besluit van de commissaris-generaal dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers ontleden de verschillende aspecten van de bestreden beslissingen en stellen vast dat de commissaris-generaal erkent dat er in Bagdad sprake is van een intern gewapend conflict, doch dat de *“mate van willekeurig geweld”* betwist wordt.

Verzoekers zijn echter van mening dat de situatie van willekeurig geweld in Bagdad wel degelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt. Zij ondernemen een poging om deze stelling te onderbouwen aan de hand van verschillende criteria afgeleid uit de rechtspraak met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, met name het arrest *“Sufi en Elmi tegen het VK”* van 28 juni 2011, toegepast op de criteria gehanteerd door de commissaris-generaal. Zo menen verzoekers vooreerst dat het duidelijk is dat de partijen betrokken in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken *“die van die aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers”*; hetgeen volgens verzoekers eveneens blijkt uit de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van Cedoca van 23 juni 2016. Voorts zijn verzoekers van mening dat de commissaris-generaal geenszins de intensiteit van de aanslagen betwist. Betreffende het veelvoorkomende karakter van deze methoden, laken verzoekers evenwel dat de COI Focus van 23 juni 2016 bij de *“zware aanslagen in Bagdad”* geen verduidelijking geeft over de definitie en slechts melding maakt van het minimaal aantal slachtoffers; en dat het cijfer van zware aanvallen veel lager ligt dan blijkt uit de website *“Musings on Iraq”*. Ze wijzen er bovendien op dat IS niet de enige oorzaak van het geweld tegen burgers is in Bagdad, maar dat ook sjitische milities, criminele organisaties en milities die uit eigen initiatief handelen verantwoordelijk zijn voor een *“meer individuele vorm van geweld tegen burgers”*. Omtrent de gelokaliseerde of verlengde aard van de gevechten, stellen verzoekers dat er in 2015 gemiddeld 10 burgers per dag overleden zijn in Bagdad, onder verwijzing naar cijfers van *“Iraq Body Count”*. Ze stellen dat het aantal burgerdoden in Bagdad 19,57% van alle burgerdoden in Irak betreft, waardoor *“beweren dat het conflict in Bagdad geen lokaal karakter vertoont, zou de ontkenning zijn van een verschrikkelijke objectieve vaststelling”*. Verzoekers wijzen erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat het geweld in Bagdad honderden doden en gewonden per maand opeist en dat dit alle burgers treft. Verzoekers menen aldus dat er duidelijk sprake is van willekeurig geweld waarvan alle burgers het slachtoffer kunnen zijn en wijzen hierbij op een citaat van minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders, de reisadviezen van respectievelijk Canada, Verenigd Koninkrijk en België en de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck waarin hij aangeeft dat er geen vooruitgang zichtbaar lijkt op het terrein. Ze verwijzen bovendien naar de diepe politieke crisis die de regering en het Parlement verontrust en dat op 20 mei 2016 minstens vier betogers gedood werden en meer dan 500 personen gewond raakten door de Iraakse veiligheidstroepen.

Verzoekers wijzen er bovendien op dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, er geen significante daling van het geweld in Bagdad bestaat.

Zij citeren uit vier beleidsnota's van de commissaris-generaal met betrekking tot Irak in de periode juni 2015 tot april 2016 en stellen vast dat: *“(…) is de situatie in Bagdad werkelijk niet veranderd tussen augustus 2015, wanneer de subsidiaire bescherming werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad, en eind oktober 2015/april 2016/september 2016, wanneer de subsidiaire bescherming niet meer werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad.”* Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen cruciale elementen uit de COI Focus buiten beschouwing laat, en dat er daarom kan besloten worden tot een stijging van het geweld in Bagdad. Verzoekers betogen verder dat de informatie verzameld door de commissaris-generaal niet beantwoordt aan de verplichting van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), meer bepaald betwisten verzoekers het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus. Ze stellen dat alle rechtstreekse contacten onbekend zijn. Verder laken verzoekers het gebrek aan actualisering van de informatie en het gebrek aan volledigheid en verkorte weergave van de werkelijkheid. Verzoekers vervolgen hun uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak van de Raad, met name arresten nr.X van 12 mei 2015, nrs. X en X van 12 april 2016, en nr. X van 6 juni 2016 omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van willekeurig geweld in Bagdad. Verzoekers citeren verder uit een aantal rapporten en (internationale) artikelen om hun stelling verder kracht bij te zetten en maken een uitgebreide lijst van de cijfers burgerslachtoffers en recente gebeurtenissen in Bagdad tot september 2016.

Verzoekers verwijzen bovendien op het onvermogen van de Staat om de burgers te verdedigen en citeren te dien einde Caritas, de COI Focus van 23 juni 2016 en Human Rights Watch. Voorts betogen verzoekers dat talrijke Irakezen sinds maanden manifesteren tegen de corruptie van de regering en vragen dat een nieuwe regering wordt aangesteld. Deze gebeurtenissen geven, naar mening van verzoekers, blijk van het algemeen ongenoegen van de bevolking betreffende de overheid die omgekocht is en niet in staat is om de problemen in het land aan te pakken. Daarnaast wijzen verzoekers op het feit dat de Raad in *“zijn voornoemd arrest van 12 april 2016”* kritiek heeft geuit op het argument omtrent de opvang van de IDP's in Bagdad en wijzen erop dat veel IDP's die verblijven in Bagdad te kennen hebben gegeven dat zij willen terugkeren, gezien de slechte woonomstandigheden, werkloosheid, gestegen levensduurte en onveiligheid in Bagdad, en dat veel IDP's niet naar Bagdad gevlucht zijn, maar naar andere delen van Irak. Verzoekers stellen zich voorts de vraag naar de relevantie van dit argument: *“het feit dat Bagdad mensen uit zones die nog erger getroffen worden, ontvangt, bewijst in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad. Het lijkt voorts logisch voor de verzoeker dat personen die niet noodzakelijkerwijs de veiligheidssituatie in de verschillende gebieden van hun land kennen, naar Bagdad willen trekken, dat uiteindelijk toch de hoofdstad van het land is.”*

Waar in de bestreden beslissingen wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven niet is stilgevallen, wijzen verzoekers er andermaal op dat de Raad in *“zijn voornoemde arrest van 12 april 2016”* kritiek heeft geuit op dit argument. Zij voeren nog aan dat het openbare leven in 2006 en 2007, 2014 en begin 2015 evenmin was gestopt, maar dat het Commissariaat-generaal in deze periode desalniettemin het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijzen erop dat *“geen enkel element in het verslag van de Cedoca van 23.06.2016 kan het verschil in behandeling uitleggen tussen de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie op basis van het argument van de voortzetting van het openbare leven in Bagdad”*. Aldus menen zij dat *“men redelijkerwijs geen afwezigheid van blind geweld [kan] afleiden uit het feit dat verschillende openbare structuren blijven werken in Bagdad”*.

In *“uiterst ondergeschikte orde”* onderstrepen verzoekers dat UNHCR stelt dat heel Irak getroffen werd door de huidige crisis en dat zij er bij andere landen op aandringt om geen gedwongen terugkeer naar Irak uit te voeren, zonder onderscheid tussen regio's. Noch in de Vreemdelingenwet, noch in de Kwalificatierichtlijn is een spoor te vinden van een vergelijking tussen de verschillende regio's van hetzelfde land om het bestaan te bepalen van ernstige bedreigingen tegen het leven, van willekeurig geweld of gewapend conflict. Ze besluiten dat het niet relevant is dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn dan anderen en laken dan ook de motivering van de commissaris-generaal waar deze een notie van vergelijking inschrijft in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien zijn verzoekers de mening toegedaan dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet geenszins spreekt van een zekere mate of een bepaalde intensiteit van willekeurig geweld. Integendeel, de aanwezigheid van willekeurig geweld impliceert bedreigingen tegen het leven van burgers. Zij verzetten zich tegen de overwegingen in de bestreden beslissingen waarin wordt vastgesteld dat er in Bagdad weliswaar sprake is van een situatie van willekeurig geweld, doch dat de mate van het willekeurig geweld niet hoog genoeg is om overeen te komen met de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal schendt artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet door een voorwaarde toe te voegen. Verzoekers stellen bovendien dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omdat de motivering niet voldoende adequaat is in licht van de informatie die vervat ligt in *“UNHCR. Position on returns to Iraq”*. Ze stellen immers dat het onjuist is te beweren dat UNHCR de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet zou aanraden ten aanzien van mensen uit Irak, terwijl zij er op aandringt dat overheden hun onderzoek naar internationale bescherming niet beperken tot een onderzoek naar de vluchtelingenstatus, doch bredere criteria voor bescherming dienen te hanteren, zoals de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien wijzen verzoekers erop dat, gezien de commissaris-generaal op geen enkele wijze motiveert welke veranderingen hebben plaatsgevonden in Bagdad om sindsdien de subsidiaire bescherming te weigeren, hij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt.

Verzoekers wijzen er ten slotte op dat de COI Focus van 23 juni 2016 artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schendt, gezien de commissaris-generaal naar een aantal bronnen verwijst zonder op enige wijze deze bronnen te specificeren (aangaande twee documenten, URL's en e-mails). Zij verwijzen dienaangaande opnieuw naar kritiek van de Raad zoals blijkt uit eerder vernoemde arresten.

Verzoekers voeren tot slot aan dat de commissaris-generaal de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient te onderzoeken en lichten hierbij toe als volgt:

“Ten eerste gebruikt de verwerende partij volgende argumenten om de subsidiaire bescherming niet te analyseren:

- *het ontbreken van geloofwaardige verklaringen*
- *geen duidelijkheid scheppen over de afkomst*
- *geen duidelijkheid scheppen over de recente verblijfplaatsen.*

Echter, er werd eerder aangetoond dat de feitelijke argumenten van de verwerende partij kunnen weerlegd worden, dat de afkomst van de verzoeker bewezen is en dat zijn recente verblijf plaats geloofwaardig is.

Er is dus geen enkele reden om zijn nood tot subsidiaire bescherming niet te analyseren.

Ten tweede, door de nood tot subsidiaire bescherming van de verzoeker niet te analyseren, onttrekt de verwerende partij zich aan haar wettelijke verplichting.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingen wet heeft het over de subsidiaire bescherming.

Deze bescherming is van nature uit subsidiair en wordt toegekend indien het land van herkomst van verzoeker, waarvan hij de nationaliteit heeft, niet in staat is om bescherming te bieden.

Indien de nationaliteit van de verzoeker niet kan bepaald worden, moet de gewoonlijke residentie in rekening genomen worden.

(CPR 98/0791/R7353, du 28 janvier 2999, VBV 03/0971A/V8951 du 27 novembre 2003)

Dit betekent dat het land van de verzoeker, zijn nationaliteit, of zijn gewoonlijke residentie moet in beschouwing genomen worden om de nood tot de subsidiaire bescherming te evalueren.

Het artikel voorziet geen mogelijkheid om de subsidiaire bescherming niet te evalueren indien het relaas of de herkomst van de verzoeker als niet geloofwaardig kan beschouwd worden.

Dit al doende, schendt de verwerende partij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

bevat de Richtlijn 2004/83/EG soortgelijke bepalingen. Deze richtlijn stelt het volgende: "Het hoofddoel van deze richtlijn is te verzekeren dat er in alle lidstaten een minimaal niveau aan bescherming wordt geboden aan personen die werkelijk bescherming behoeven omdat zij redelijkerwijze niet erop kunnen vertrouwen dat hun land van herkomst of het land van de gewone verblijfplaats deze bescherming verstrekt ».

In haar artikel 2, bepaalt de richtlijn het volgende :

„persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt“: een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen; »

Het artikel 49/3 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet bepaalt :

« Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag. Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. »

Het is duidelijk dat de wetbepalingen steeds verwijzen naar het land van herkomst, die in casu bewezen is, en de mogelijkheid niet geven om geen analyse van deze nood te maken.

Vervolgens dient men hieraan toe te voegen dat het reëel risico in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals aangetoond, wordt geanalyseerd ook op basis van artikel 3 van het EVRM. Het artikel 3 is een absoluut recht en maakt geen uitzonderingen mogelijk. Het feit dat de nood tot subsidiaire bescherming niet wordt onder de loep wordt genomen houdt dus ook een ernstige schending in van artikel 3 EVRM.

Het feit dat de verwerende partij geen analyse vergt van de subsidiaire bescherming enkel en alleen omdat het recent verblijf van de verzoeker niet bewezen is, is dus volledig ongegrond.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende documenten toe:

- E-mailverkeer van verzoekers raadsman (stuk A3);
- Artikel *“Irak 2015: A Catastrophic Normal”* van Iraq Body Count van 1 januari 2016 (stuk B1);
- Artikel *“Documented civilian deaths from violence”* van Iraq Body Count van 2016 (stuk B2);
- COI Focus *“Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad”* van Cedoca van 29 april 2016 (stuk B3);
- *“Note de politique de traitement: Irak”* van het CGVS van 2 juni 2015, van 3 september 2015, van 26 oktober 2015 en van 28 april 2016 (stukken B4-B7);

- selectie artikelen met betrekking tot aanslagen in Bagdad van mei tot september 2016 (stukken B8-B22).

2.1.3. In een aanvullende nota van 3 oktober 2017 voegen verzoekers volgende documenten toe:

- een psychologisch attest ten aanzien van verzoeker van 6 juni 2017 (stuk 1);
- een psychologisch attest ten aanzien van verzoeker van 4 juli 2017 (stuk 2).

2.1.4. In een aanvullende nota van 19 januari 2018 voegt de commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van Cedoca van 25 september 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Raad verzoekers' asielaanvragen bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De commissaris-generaal heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Er moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Uit verzoekers verklaringen blijkt vooreerst dat verzoeker vervolging vreest door de sjiiitische milities die hem specifiek viseren omwille van zijn tewerkstelling bij het Ministerie van Volksgezondheid. Verzoeker zou in september 2014 tijdens de uitoefening van zijn werk bedreigd zijn door drie leden van een sjiiitische militie die hem aanmaanden om met zijn werk te stoppen. Op 23 oktober 2014 vond een bomaanslag plaats op de auto die gebruikt werd om verzoeker naar het werk te rijden. Verzoeker raakte hierbij gewond. De chauffeur van de wagen overleed. Verzoeker verbleef een aantal dagen in het ziekenhuis en kon twee maanden niks doen.

Gelet op de context in Bagdad, is de Raad van oordeel dat deze verklaringen niet *a priori* ongeloofwaardig moeten worden geacht. Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en de commissaris-generaal blijkt immers dat, hoewel het loutere feit soenniet te zijn in Bagdad geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging, de positie van soennieten ingevolge het conflict in Irak onder druk staat, bijvoorbeeld door acties van de sjiiitische milities, en dat zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van individuele vormen van geweld.

Verzoekers tewerkstelling bij het Ministerie van Volksgezondheid staat niet ter betwisting, en dit tot zijn vertrek uit Irak. Verzoekers legden hieromtrent coherente verklaringen af. Deze verklaringen worden ondersteund door de bijgebrachte documenten (Documenten H., stuk 13, nrs. 10, 13, 14, 15 en 16). Verzoeker maakt derhalve aannemelijk dat hij vanaf 2004 werkzaam was bij het Ministerie van Volksgezondheid en vanaf 2015 werkzaam was in het Rasheed medisch centrum dat eveneens deel uitmaakt van het Ministerie van Volksgezondheid. Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat hij verantwoordelijk was voor de administratie voor een grote groep van werknemers, dat hij de aankopen opvolgde en dat hij met de auto van zijn werk goederen diende te gaan halen (CGVS-gehoorverslag H., stuk 5, p. 6-7 en 13).

Gelet op de omstandigheden en de gevolgen van het conflict in Irak is het aannemelijk dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van een van de talrijke sjiiitische milities kwam.

Uit de landeninformatie blijkt dat deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid en dat de overheid niet willens of niet bij machte is om deze milities te beteugelen (Landeninformatie, stuk 14, nr. 3; aanvullende nota van 19 januari 2018).

Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen geenszins doorslaggevend zijn om de geloofwaardigheid van de door verzoekers' uiteengezette asielmotieven zoals zij hierboven werden beschreven, volledig te ondermijnen. Waar in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en niet de directeur gevisieerd zou worden, gelet op het feit dat verzoeker verklaarde in dezelfde auto te worden vervoerd als de directeur, merkt de Raad op dat dergelijke vaststellingen geen afbreuk doen aan het feit dat verzoeker, omwille van zijn soennitische achtergrond, risico loopt om slachtoffer te worden van geweld door de sjjiitische milities. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde voordien reeds bedreigd geweest te zijn door de sjjiitische milities omwille van de uitoefening van zijn werk. Bovendien werd in de bestreden beslissing zelf aangegeven dat de directeur zich volgens verzoekers verklaringen op het moment van de aanslag in Jordanië bevond (CGVS-gehoorverslag H., stuk 5, p. 15). De motivering van de bestreden beslissing dat enkel de directeur zou worden gevisieerd betreft een louter vermoeden van de commissaris-generaal dat, gelet op verzoekers profiel en zijn verklaringen die samenhangend en aannemelijk zijn, als onvoldoende wordt beschouwd om de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas vast te stellen. De motivering gesteund op de hypothese dat het niet aannemelijk is dat verzoeker in dezelfde auto als de directeur zou worden rondgereden en dat kan verwacht worden dat de auto van de directeur beter zou beveiligd zijn is evenzeer onvoldoende om tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te besluiten. Verzoeker verklaarde dat meerdere auto's van het Ministerie van Volksgezondheid gebruikt werden voor verschillende doeleinden (CGVS-gehoorverslag H., stuk 5, p. 15), hetgeen plausibel is en een afdoende verklaring biedt voor de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Waar de commissaris-generaal vervolgens stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen aangifte van de bomaanslag zou gedaan hebben bij de politie, merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vermeldt, uit verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-interview niet blijkt dat er geen onderzoek zou verricht zijn naar de bomaanslag. Verzoeker bevestigde dat het normaal is dat bij zo een incident de politie komt, maar dat hij niet weet wat er toen is gebeurd, omdat hij in het ziekenhuis verbleef en nadien nog geruime tijd niks kon doen (*Ibid.*, p. 16). Verzoekers overplaatsing naar een ander departement en het feit dat hij hierdoor een betere functie kreeg en dichterbij huis kon gaan werken, laat niet toe om te besluiten dat verzoeker niet omwille van de bomaanslag zou zijn overgeplaatst.

Uit de CGVS-interviews blijkt immers een duidelijke en coherente weergave van de vervolgingsfeiten en de overwegingen van de bestreden beslissing zijn onvoldoende om een weigeringsbeslissing te schragen. De verklaringen van verzoekers zijn coherent en plausibel en stemmen onderling overeen. Bovendien worden zij ondersteund door de documenten die verzoekers neergelegd hebben, met inbegrip van het medische attest en het gerechtelijke dossier. De vaststelling dat deze documenten op een later tijdstip zijn opgesteld dan de bomaanslag van 23 oktober 2014 is in voorliggend geval, omwille voormelde vaststellingen, onvoldoende om een ondersteunende bewijskracht van deze documenten te ondermijnen. Verzoekers verklaringen worden evenmin ontkracht door de landeninformatie die in het dossier aanwezig is.

Bijgevolg acht de Raad, in tegenstelling tot de commissaris-generaal, dat verzoekers verklaringen voldoende overtuigend kunnen worden ingeschat, zodat hem *in casu* in toepassing van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend met betrekking tot deze feiten.

Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet stelt dat: "*Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.*".

Bijgevolg dient *in casu* te worden nagegaan of "*er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.*"

De commissaris-generaal kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er "*geen toekomstgericht risico meer bestaat op herhaling van vervolgingsdaden*".

Verzoeker kan worden bijgetreden dat hij tot zijn vertrek uit Irak nog steeds werkzaam was bij het Ministerie van Volksgezondheid. Het loutere feit dat verzoeker werkzaam was bij een ander departement en een andere functie had kan, gelet op verzoekers risicoprofiel als soenniet, niet volstaan om te besluiten dat er voor verzoekers belagers geen motief kan zijn om hem te willen vervolgen.

De argumenten van de commissaris-generaal laten niet toe dat elke twijfel wordt weggenomen dat de vervolging zich niet opnieuw voordoet. Op 8 augustus 2015 werd een bomaanslag gepleegd op verzoekers huis, feiten die ondersteund worden door de documenten die verzoekers neerlegden en door de commissaris-generaal *in se* niet als geloofwaardig werden beschouwd. Gelet op verzoekers profiel in samenhang met voormelde vaststellingen omtrent de toepassing van artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, wordt de commissaris-generaal zijn beoordeling betreffende de bomaanslag van 8 augustus 2015 niet bijgetreden. Er wordt bijgevolg besloten dat er in hoofde van verzoeker goede redenen zijn om aan te nemen dat de ondergane vervolging zich opnieuw zou kunnen voordoen en dat er voor verzoeker in het land van herkomst, geen redelijke bescherming voorhanden is, noch een binnenlands beschermingsalternatief.

Verzoekers profiel gekoppeld aan de Iraakse binnenlandse context laat toe te stellen dat er in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partijen wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP